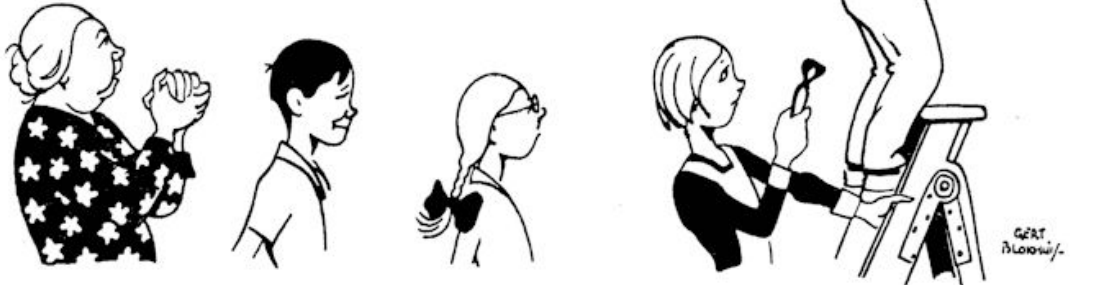

HOE OOM EEN SCHILDERIJ OPHANGT

(Een huiskamer. Allen zitten om de tafel. Oom leest de krant, Tante stopt, Tom leest een boek, Willy kleedt een pop aan — of iets dergelijks. Alie, het dienstmeisje, komt binnen):

ALIE: Mevrouw, hier is dat schilderij terug van de lijstenmaker.

TANTE: O, geef maar hier, Alie. Dank je. (Alie af). (Algemeen opzien, behalve van Oom, die, achter zijn krant verscholen, door leest): Zo, dat is opgeknapt (bekijkt het schilderij, dan tot Oom): Zeg kijk es, wanneer zullen we.....

OOM (leest hardop): Grote overstroming in Japan — achttien doden, over de honderd..

TANTE (luider): Mân — mân — luister nou toch es. Wat zullen we met dat schilderij? Zullen we morgen de behanger....

OOM (legt zijn krant neer, gebelgd): Hè? Behanger? Wat behanger? Waarvoor? Om dat prutsschilderijtje op te hangen? (Hij neemt het in zijn handen). Laat dat nou asjeblijft aan mij over. Maak jullie je daar nou maar geen van allen druk over. Dat zal ik wel es even opknappen. (Trekt zijn jas uit). Laat Alie es even hierkomen.

TOM (gilt aan de deur): A.....lie!
(Alie binnen).

OOM (zoekt in al zijn zakken, vindt eindelijk zijn portemonnaie, haalt er een gulden uit): Alie, luister es Alie! Haal jij es, eh... spijkers — voor 'n kwartje spijkers — maar gauw hoor! Gauw dan! (duwt Alie de deur uit).

(In 't hele volgende gedeelte komt het nu vooral op de drukte aan. Hoe meer er gelopen, gesjouwd, geredderd wordt, hoe levendiger het stuk wordt).

OOM (bedrijvig): Enne — o ja! Tom! hé! Kom es hier, Tom! Loop jij ze es gauw na, en zeg es, dat ze zó groot moeten wezen (wijst een vingerlengte. Tom af).

OOM (tegen Tante): Mariel! help es — de tafel. (Ze sjouwen de tafel opzij, de stoelen gaan tegen de muur. De tafel moet zo gezet

worden, dat Oom er straks, bij een zijdelingse val, bovenop kan vallen. Daarom moet er ook iets op staan, dat onbreekbaar is, maar goed lawaai maakt: een tinnen vaas of iets dergelijks): Ga jij nou mijn hamer es halen, Willy! (Willy af). Enne.... is Tom daar al weer? Tom — haal jij de duimstok es. Hè? Waar die ligt? Zoek maar es! Enne.... dan moet ik de werktrap hebben, en een keukenstoel ook — vraag maar of de werkster die even kan missen. Nee, loop jij nou niet weg, Marie, ik moet iemand hebben om de kaars vast te houden. Is er een kaars? en als Alie terug komt, moet ze nog es om een eindje schilderijkoord! Tom! Waar is Tom nou weer? (Tom verschijnt met de duimstok, Willy met de hamer). Tom, kom hier, jij moet 't schilderij aangeven. (Tante komt binnen met een brandende kaars, de werkster met een trapje, Willy holt weg, en komt binnen met een keukenstoel, daarachter Alie met spijkers. Tante duwt haar de deur weer uit, om een eindje schilderijkoord.

OOM staat bevelen te geven: Hier de stoel, de trap er naast, zet die kaars nou neer, enz. Niemand doet iets goed natuurlijk. Alie komt binnen met een reuzeneind koord. Oom snijdt er na veel wikken en meten een eindje af, dat aan het schilderij wordt vastgemaakt.

Nu wordt Oom met veel gesteun van de keukenstoel op het trapje geholpen. De werkster houdt het trapje vast, Tante houdt de kaars omhoog, Willy de duimstok, Tom heeft het schilderij. Alie kijkt toe. Oom maakt na veel geprevel en gemeet een tekenetje op de muur). OOM: Ziezo — en nou 't schilderij. (Tom geeft het aan. Oom laat 't vallen, wil 't glas redden, en wondt zijn vinger. 't Schilderij komt goed terecht, maar Oom springt van het trapje, en danst als een dolle de kamer rond. Opschudding.

OOM (met zijn vinger in zijn mond): Mijn zakdoek! Die zit in mijn jas! Zoek es naar mijn

zakdoek! (Hij valt op een stoel neer, waarop zijn jas ligt, en zuigt op zijn gewonde vinger). Zet nou es effen al die rommel neer, die jullie in je handen hebt, en zoek es naar mijn jas! (Alles zoekt. Oom zuigt en stampvoet).

Weet nou niemand in 't hele huis, waar mijn jas is? Ik heb nog nooit zo'n stelletje bij elkaar gezien, op mijn woord! Met je vijven zijn jullie — met je vijven! — en dan kunnen jullie nog niet eens een jas vinden, die ik vijf minuten geleden heb uitgetrokken. (Gezoek. Oom springt op, en ontdekt de jas):

Schei maar uit! Ik heb 'm zèlf al gevonden! Je kunt net zo goed aan de kàt vragen om wat op te zoeken, als aan jullie! (Tante verbindt zijn vinger; angstig toezien van de omstanders, nog met al hun attributen gewapend. Dan klimt Oom weer op de stoel en 't trapje, geholpen door Tante. Alie en de werkster houden 't trapje vast. Tom geeft een spijker aan, Willy de hamer. Oom laat de spijker glijpen).

OOM: Kijk nou! Nou valt de spijker weer! (De hele familie grabbelt op de grond. Oom staat hoog en droog te grommen).

OOM: Schiet dan toch es op, jullie! Kun je nou met z'n zessen nog niet één klein spijkertje vinden? Je bent uit met zo'n stelletje, om je te helpen! Moet ik hier soms vannacht blijven staan?

(Tom vindt met een schreeuw de spijker; dan is de hamer weer weg — die steekt uit Oom's broekzak).

OOM: Waar is de hamer? Waar heb ik de hamer gelaten? Staan ze met z'n z e v e n e n om je heen te gapen, en dan weten ze nog niet eens, waar de hamer gebleven is! Zoeken jullie dan toch es naar dat ding; of wou je soms, dat ik zonder kamer....

(Algemeen gezocht. Opeens):

TANTE: Wel heb ik ooit..... Hij zit in je broekzak!

OOM (haalt de hamer tevoorschijn): En dat zien jullie nou pas! Had ik zelf nou maar weer even gezocht.... Nou, vooruit....

(Hij licht de hamer op, blijft er aarzelend mee staan, spijker in de andere hand).

OOM: Waar heb ik nou ook weer een tekeningetje gezet? Kan ik dat tekeningetje niet vinden. Marie, hou dat licht nou toch es hoger — nee, lager — ik zie niks! Waar is dat kruisje nou? Marie, kijk jij es.

(Tante klimt er bij, zoekt, wijst eindelijk een plekje).

OOM: Ach, welnee mens, véél te hoog! Alie, zoek jij es.

(Alie zoekt, en wijst).

OOM: Ik zou nog lager wijzen! (Alie er af, de werkster er op). — Je bent niet wijs! Tom, jij hebt jonge ogen, kom es hier.... (Tom klimt erbij). — Ach, dat lijkt ook al nergens naar. Ga maar weg, op zij jullie. Ik zal 't zèlf wel weer doen. Kan ik v o o r j u l l i e p l e z i e r dat allemaal nog es over gaan meten. De duimstok, geef de duimstok es aan! Of néé, 't koord maar, 't kóórd!! Zo — wees nou es effen stil. (Doodse stilte. Oom meet en prevelt. Tante houdt 't licht hoog. Oom reikt te ver naar opzij, valt op de tafel. Herrie, gegil, ontzettende rommel. Oom gaat vreselijk tekeer).

OOM: Stommerds — sufferds — stommeriken dat jullie....

TANTE: Man, man, de kinderen....

OOM (scheldt voort): Idioten, ezels — kunnen jullie nou niet es waarschuwen..... (Moppert nog een poos door; de anderen redderen de rommel wat op).

(Dan gaat hij, na veel gesteun, opnieuw meten. Een tekeningetje wordt gezet).

OOM: Nou een spijker! Geef de hamer, de h à m e r !

(Hij slaat met volle kracht — precies op zijn duim. Laat met een schreeuw de hamer op iemands tenen vallen. Na veel gesteun en gejammer en zuigen op zijn duim wordt de hamer weer aangereikt. Weer slaat hij, nu zo hard op de spijker, dat deze in de muur schiet. Oom vliegt met zijn neus tegen 't behang. Nieuwe raaspartij. Bij de derde slag blijft de spijker zitten).

OOM: Hè, hè! Hij zit. Nou 't schilderij! Geef 't schilderij nou es an..... Zit er een koord aan? O, dat valt mee. Jullie zijn niks te goed, om een schilderij zonder koord te willen ophangen. Zo-o-o.... (Hij haalt 't een paar keer langs de muur, van boven naar beneden. Het koord wil de spijker niet pakken. Eindelijk lukt het).

Het schilderij hangt, heel scheef en wiebelig. De familie vertoont alle tekenen van uitputting, zucht, veegt zich 't gezicht af, enz. Oom stapt van de stoel af — precies op de eksterogen van de werkster, die au! schreeuwt. Oom stapt rustig achteruit, en bekijkt het werk van zijn handen met ingenomenheid.

OOM: Ziezo! Klaar is Kees! En voor zo'n prutskarweitje halen sommige mensen nou nog een m a n in huis!

(Doek).

RIE VAN ROSSUM.

(Vrij naar: „How my uncle Podger undertook to do a job”, uit: „Three men in a boat”, door Jerome K. Jerome).